

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobkyně: **FRANCO DE POISD'EAU & CIE akciová společnost**, sídlem Trojská 629/116, Praha, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2022, č. j. 1 A 127/2017-75,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2017, č. j. 520/2017-160-SPR/3.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelčino odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 20. 12. 2016, č. j. MHMP 2250648/2016/Zou, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a byla jí uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Správního deliktu se stěžovatelka dopustila tím, že porušila § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatelka motorového vozidla nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci dne 13. 3. 2016 kolem 15:44 hod. byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť řidič jejího vozidla, jehož totožnost není známa, překročil nejvyšší

dovolenou rychlost o 14 km/h, když v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 70 km/h, jel rychlostí 84 km/h. Tato rychlost byla řidiči naměřena v Praze v tunelu Strahov ve směru k tunelu Mrázovka.

[4] Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou u městského soudu, který ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl, rozsudkem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 1 A 127/2017-49. Toto rozhodnutí městského soudu však Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti stěžovatelky zrušil rozsudkem ze dne 29. 7. 2022, č. j. 5 As 88/2021-43, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, a to pro nepřezkoumatelnost, neboť se městský soud nevypořádal s jedním z žalobních bodů – otázkou zveřejnění údaje o provádění automatizovaného měření rychlosti. Zbylé námitky kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými.

[5] V rozsudku uvedeném v záhlaví městský soud konstatoval, že při jednání provedl žalovaným předložené důkazy, které prokázaly, že byly zveřejněny informace o zřízení stálého automatizovaného technického prostředku (automatu) v místě, kde došlo k přestupkovému jednání (překročení nejvyšší povolené rychlosti), a to před jeho spácháním – na stránkách www.dopraviinfo.cz se zobrazením daného zařízení i s datem zveřejnění tohoto údaje. Městský soud tedy žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl i napodruhé.

[6] V kasační stížnosti stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Podle stěžovatelky měl městský soud dokazovat, zda byla informace o umístění automatu zveřejněna na internetu v minulosti, tj. nejpozději ke dni spáchání správního deliktu (13. 3. 2016). Městský soud tuto skutečnost dokazoval výtiskem z webové stránky, na níž je informace o umístění automatu zveřejněna; dále je uveden údaj: „zveřejněno: 10. 12. 2015 8:27“. Takový důkaz však podle stěžovatelky dokazuje pouze, že je na stránce uvedeno, že byl údaj zveřejněn dne 10. 12. 2015, naopak neprokazuje, kdy byl tento údaj skutečně zveřejněn. Webová stránka přitom může být v průběhu času měněna, třeba i den před jednáním soudu. To platí tím spíše v posuzované věci, kdy městský soud vycházel z webových stránek, které podle rejstříku doménových jmen patří Ředitelství silnic a dálnic ČR, tedy organizaci žalovaného. Údaj o zveřejnění tak není ničím jiným než tvrzením žalovaného.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že portál <https://dopraviinfo.cz/> má svůj archiv <https://old.dopraviinfo.cz/>, na kterém lze dohledat, kdy byly údaje o jednotlivých automatech historicky zveřejněny. Rovněž upozornil, že informace o instalovaných automatech není zveřejněna pouze na internetu, ale rovněž v ročenkách Technické správy komunikací, které se vydávají i v knižní podobě.

[8] Stěžovatelka v replice uvedla, že údaje v knižních ročenkách Technické správy komunikací nepředstavují dostatečné zveřejnění informací o instalovaných automatech, neboť většina knihoven je nepůjčuje a lidé je nekupují. Ročenky zveřejněné na internetu obsahují opožděné údaje, neboť jsou vydány jednou za rok a neobsahují aktuální údaje.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná – a to přesto, že již jednou v této věci rozhodoval a podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, *„jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu“*.

[10] Možnost stěžovatelky napadnout nové rozhodnutí městského soudu byla omezena citovaným ustanovením, k jehož aplikaci se vyslovil Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, č. 119/37 SbNU 519, poukázal na to, že je jím zajištěno, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil. V nyní posuzované věci městský soud rozhodl o žalobním bodu, k němuž se v předchozím řízení vůbec nevyjádřil, kvůli čemuž původní rozsudek Nejvyšší správní soud zrušil pro nepřezkoumatelnost.

[11] Za tohoto stavu není na místě vycházet ze zákazu opakované kasační stížnosti, z něhož judikatura dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky mj. právě pro případ, kdy stěžovatel v předchozím řízení o kasační stížnosti neměl možnost určitou námitku uplatnit (viz výše zmíněný nálezn Ústavního soudu či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS). V posuzované věci není pochyb, že stěžovatelka nemohla brojit proti způsobu, jakým městský soud dokazoval uveřejnění údaje o měření automatem, když se městský soud touto problematikou ve svém prvním rozsudku vůbec nezabýval. Nejvyšší správní soud proto považoval kasační stížnost za přípustnou. Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost proti rozhodnutí ve věci, ve které rozhodoval specializovaný samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[12] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele“*. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě *„rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu“*. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech, v nichž o žalobě rozhodoval specializovaný samosoudce, přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatelky.

[13] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzované věci je vznesena pouze otázka dokazování uveřejnění údaje o měření

automatem obsahem webové stránky. Uvedená otázka ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhuje pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázku, které by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, resp. byla řešena rozdílně či vyžadovala učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky. Naopak městský soud posoudil případ stěžovatelky zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[14] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[15] Podle § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), platí: *„Jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 [tedy mj. právě pro měření rychlosti vozidel] zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“*

[16] Nejvyšší správní soud konstatuje, že judikatura týkající se aplikace tohoto ustanovení a souvisejícího dokazování je ustálená, leč kazuistická. Jednoznačně z ní však vyplývá, že vhodným prostředkem k uveřejnění této informace jsou webové stránky obce, ve které má k měření docházet (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-41), byť je nutno jedním dechem dodat, že vzhledem k proměnlivosti webových stránek v čase je nutno jejich obsah relevantním způsobem zachytit k rozhodnému okamžiku (k tomu srov. rozsudky zdejšího soudu týkající se obecně dokazování obsahu webových stránek, tedy zejména ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009-70, ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 1 As 80/2016-30, ze dne 20. 3. 2019, č. j. 9 As 421/2018-30, či ze dne 11. 10. 2019, č. j. 2 As 80/2018-35). Rozhodný okamžik je přitom určen okamžikem spáchání přestupku, resp. správního deliktu.

[17] Z citované judikatury lze dovodit především, že pokud městský soud dokazuje uveřejnění informace na webových stránkách, pak je relevantní, co na nich bylo uveřejněno ke dni spáchání přestupku (resp. správního deliktu), nikoliv ke dni jednání před soudem. Pravidelným nedostatkem webových stránek v tomto ohledu totiž bývá, že z nich lze seznat pouze aktuální stav, a nelze z nich zjistit, kdy byly které údaje zveřejněny (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2022, č. j. 1 As 127/2020-45, ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, ze dne 24. 11. 2022, č. j. 1 As 296/2021-48, či ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 As 356/2019-41). V přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu však obstály např. důkazy internetovými články zachycenými ke dni jednání před soudem, které však uváděly datum svého zveřejnění před spácháním přestupku (srov. rozsudky NSS ze dne 2. 8. 2022, č. j. 10 As 331/2020-29, či ze dne 9. 11. 2022, č. j. 2 As 342/2021-46), či webovými stránkami zobrazenými v dřívější verzi pomocí archivu archive.org (viz rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2022, č. j. 2 As 113/2021-41). Ve výše citovaném rozsudku č. j. 1 As 296/2021-48 připustil NSS, že údaj „zveřejněno: 3. 3. 2015 15:36“ na webové stránce může vypovídat o době, od které byla na webových stránkách zveřejněna místa k měření rychlosti strážníky městské policie, nicméně v daném případě byly na téže stránce další údaje, které pravdivost informace zpochybňovaly.

pokračování

[18] V nyní posuzované věci je zachycena webová stránka po dni spáchání přestupku, u údajů o automatu je však uvedena rovněž informace o tom, kdy byly tyto údaje zveřejněny, přičemž datum zveřejnění předchází datu spáchání správního deliktu. Nahlédne-li soud na tuto situaci prismatem výše uvedené judikatury, je zřejmé, že rozhodně nejde o obvyklý chybný postup, při kterém soudy vycházely z údajů na webových stránkách aktuálních ke dni jejich jednání, ačkoliv z nich nebylo vůbec patrné, kdy byly na nich uvedené údaje zveřejněny. Naopak, údaj o zveřejnění informace podle názoru zdejšího soudu skutečně vypovídá o době, kdy k jejímu zveřejnění došlo, a byla-li webová stránka následně aktualizována, změny se tohoto údaje netýkaly (došlo např. k uveřejnění novějších měřicích zařízení). Webové stránky, ze kterých městský soud vycházel, jsou koncipovány tak, aby i po aktualizacích mohla být u každého automatu zřejmá informace o datu zveřejnění údajů o daném prostředku (srov. výše citovaný rozsudek č. j. 1 As 296/2021-48, bod [17], *a contrario*). Pokud by Nejvyšší správní soud přistoupil na to, že možnost změny stránky zcela neguje její důkazní potenciál, pak by nemohl přijmout jako důkaz ani internetové články, které lze zajisté také měnit (stejně jako údaj o jejich zveřejnění). V daném případě nejsou patrné ani žádné okolnosti, které by pravdivost údaje o zveřejnění informace jakkoliv zpochybňovaly.

[19] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že údaj o zveřejnění informace uvedený na webové stránce rozhodně nepřeceňuje, odmítá mu však přiřknout nulovou vypovídací hodnotu. Pokud tento údaj není s ničím v rozporu, není důvod jej považovat za nepravdivý, a lze tedy konstatovat, že žalovaný své důkazní břemeno unesl. Pokud je stěžovatelka přesvědčena, že údaj o zveřejnění není pravdivý, je na ní, aby relevantním způsobem jeho pravdivost zpochybnila, resp. prokázala, že relevantní obsah webové stránky nebyl ke dni spáchání správního deliktu stejný. Stěžovatelka se však neúčastnila jednání před městským soudem, nijak se tedy ani nevyjadřovala k prováděným důkazům, žádné své důkazní návrhy nečinila a v kasační stížnosti ani netvrdí, že údaj o automatu nebyl k datu spáchání přestupku uveřejněn, pouze zpochybňuje, že bylo možno k závěru o včasném uveřejnění tohoto údaje dospět na základě provedeného dokazování. Zdejšímu soudu tak nezbyvá než konstatovat, že z provedeného dokazování vyplývá, že datum zveřejnění údaje o měření rychlosti automatem předchází datu spáchání přestupku.

[20] Pokud jde o stěžovatelčinu dílčí námitku, že webové stránky, z nichž městský soud vycházel, patří Ředitelství silnic a dálnic ČR, které je zřízeno žalovaným, Nejvyšší správní soud uvádí, že údaje na webových stránkách slouží široké veřejnosti, nikoliv přednostně pro účely správních či soudních řízení. Změna údajů na nepravdivé pouze pro účely konkrétního řízení se tak jeví jako zcela nepravděpodobná; ostatně nic nenasvědčuje tomu, že by v posuzované věci k takové změně došlo. Stěžovatelka v tomto směru ani nic konkrétního netvrdí ani nenavrhuje žádné důkazy.

[21] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že podmínkou naplnění § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je rovněž *vhodnost* uveřejnění údaje. Tu však stěžovatelka v kasační stížnosti nezpochybnila, a zdejší soud se touto otázkou tak nemá důvod zabývat.

[22] Z ročenek Technické správy komunikací Nejvyšší správní soud při rozhodování o kasační stížnosti nevycházel a nečinil tak ani městský soud v napadeném rozsudku.

K argumentaci stěžovatelky směřující proti těmto ročenkám se tedy zdejší soud nemá důvod blíže vyjadřovat.

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení městského soudu. Ten se svým postupem neodchyluje od citované judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Výrok o náhradě nákladů řízení se neopírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., který upravuje náhradu nákladů řízení v případě odmítnutí žaloby (resp. kasační stížnosti), neboť odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, je druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného soudního rozhodnutí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 27. dubna 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu